

Поисках да го приближа, но той
веднага стана и се скри в гората.
От себе си познавам тия чувства -
А сам на себе си когато тегнеш,
и силно се стремиш да бъдеш сам.
Не тръгнах аз по неговите стъпки -
избягах радостно от тоя, който
от мене радостно избяга сам.

МОНТЕКИ -

Там утрин са го виждали да броди,
да умножава свещата роса
на утрото с пролените си сълзи,
към облаците да прибавя облак
от своите въздишки; но когато
далеч на изток слънцето разтвори
здрачените завеси на Аврора,
и моят скръбен син дома се връща,
и се заключва в стаята си сам,
за дневната светлина затваря
прозорците и си създава нощ
изкуствена.- Отгдето е тоя мрак
бих искал да узная, - ала как?

БЕНВОЛИО -

Причината коя е, скъпи вуйчо?

МОНТЕКИ

- Не знам - и не мога да узнам.

БЕНВОЛИО

- Не сте ли го запитвали поне?